

Arrest

nr. 162 681 van 24 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 19 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 augustus 2013 waarbij het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet langer verlengd mag worden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, komen op 25 juli 2005 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 28 juli 2005.

Op 13 april 2006 worden ten opzichte van verzoekers beslissingen genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Op 5 december 2006 wordt eerste verzoeker door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen maanden wegens valsheid in geschriften.

Op 26 februari 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 4 juni 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij verzoekers gemachtigd worden voor een verblijf van één jaar.

Verzoekers worden in het bezit gesteld dan een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) geldig voor één jaar.

Op 16 maart 2009 wordt eerste verzoeker door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels en vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen.

Op 3 juni 2009, op 27 mei 2010, op 10 mei 2011, op 10 juli 2012 wordt dit BIVR verlengd voor een jaar.

Op 14 mei 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 7 juni 2013 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 27 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij het BIVR van verzoekers niet langer verlengd mag worden. Dit is de bestreden beslissing:

"NAAM:

M., R. (R.R.: xxx)

geboren te Tibuzde - Vranje op (...)1971

M., D. R.R.Nr: (0)xxx

Geboren te Vranje op (...) 1973

M., E. R.R.Nr: (0)xxx

Geboren te Vranje op (...) 1991

M., E. R.R.Nr: (0)xxx

Geboren te Menden op (...)1994

M., D. R.R.Nr: (0)xxx

Geboren te Monchen-Gladbach op (...)1996

M., B. R.R.Nr: (0)xxx

Geboren te Menden op (...)2002

M., S. R.R.Nr: (0)xxx

Geboren te Leuven op (...)2008

Nationaliteit: Servië

adres: (...)

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 05.04.2013 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 28.02.2008. Dat dit verzoek door onze diensten op 04.06.2008 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 25.11.2008 tot 09.06.2009, verlengd op datum van 0307.2009, 18.06.2010, 24.06.2011 en 02.08.2012. dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden(en):

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n. : We verwijzen hierbij naar het medisch verslag opgesteld door de arts-adviseur op 07.06.2013 (zie gesloten omslag in bijlage)

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De machtiging tot tijdelijk verblijf mag ook niet worden omgezet naar een machtiging tot onbeperkt verblijf op basis van artikel 13 gezien de feiten van openbare orde die betrokkene heeft gepleegd. Uit een controle van het strafregister blijkt dat betrokkene op 16/03/2009 tot 8 maanden gevangenis met 3 jaar uitstel veroordeeld werd wegens inbraak, en op 05/12/2006 tot 9 maanden gevangenis wegens valsheid in geschriften.

Betrokkene heeft met zijn gedrag de openbare orde geschaad en ter bescherming van de maatschappij kan hem en zijn gezin geen onbeperkt verblijf worden toegestaan."

Op 12 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 14 mei 2013 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 februari 2014 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoekers dienen tegen de beslissingen van 12 februari 2014 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing, dat gekend is onder het rolnummer X.

Op 15 april 2014 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 6 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 6 juni 2014 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

D.M, zoon van eerste twee verzoekers, dient tegen het bevel om het grondgebied te verlaten in zijn hoofde genomen een beroep in dat gekend is onder het rolnummer X.

Op 6 juni 2014 worden ten opzichte van verzoekers inreisverboden genomen (bijlage 13sexies).

Verzoekers dienen tegen deze inreisverboden een beroep in dat gekend is onder het rolnummer X

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"1. Schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht

Verzoekers deden op 28.02.2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers' zoon lijdt namelijk aan verschillende fysische en psychische aandoeningen. Hij is hiervoor reeds in behandeling en krijgt ook aangepaste medicatie voorgeschreven.

Ter staving bracht hij talloze stukken bij (zie beslissing).

Ook brengen verzoekers een bevestiging van een afspraak in het UZ Leuven, een medisch attest van dr. V. A. K. en een aantal document van het FOD Sociale Zekerheid bij.

Bij beslissing van 04.06.2008 werd verzoekers' aanvraag gegrond verklaard, zodat zij gedurende vijf jaren in het bezit zijn geweest van een BIVR.

Echter, op 27.08.2013 werd beslist dat het BIVR niet langer mag worden verlengd.

De arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken concludeerde echter dat uit het voorgelegde medische dossier thans niet meer kan worden afgeleid dat M. D. op zodanige wijze aan een aandoening lijdt, dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

En bijgevolg dat het medisch dossier van M. D. thans niet meer toelaat om het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Het komt vreemd voor dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing motiveert ten aanzien van artikel 3 van het EVRM, terwijl verzoeker nochtans een aanvraag heeft gedaan overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het artikel 9ter is namelijk veel ruimer opgevat dan het artikel 3 van het EVRM en stelt minder stringente voorwaarden voor een medische regularisatie. Zo is er in het artikel 9ter geen enkele verwijzing te vinden naar het vergevorderd of terminaal karakter van de ziekte, zoals dit wel vereist wordt door artikel 9 EVRM. Het feit dat er bij verzoeker dus geen vitale organen zijn aangetast, zou dus inderdaad tot een afwijzing leiden onder artikel 3 EVRM, maar voor artikel 9ter is dit vergevorderd stadium niet vereist.

Het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt als voorwaarde in paragraaf 1: "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

De motivering die door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gegeven voor de weigering, is dus inderdaad een goede motivering onder het regime van artikel 3 EVRM.

Deze motivering voldoet echter niet om de afwijzing van een aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te motiveren. Het artikel 9ter is namelijk ruimer opgevat, en daar Europese wetgeving toejuicht dat lidstaten een ruimere bescherming bieden dan het EVRM, prevaleert het artikel 9 ter in deze.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar beslissing aldus onjuist gemotiveerd, zowel naar vorm, daar het een motivering met betrekking tot artikel 3 van het EVRM betreft, als naar inhoud, daar het de aanvraag afwijst omdat de ziekte niet levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand, wat geen vereiste is onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat deze zienswijze bovendien reeds door Uw eerbiedwaardige zetel bevestigd werd in ondermeer de volgende arresten RvV nr. 92.258 van 27 november 2012; RvV nr. 92.397 en RvV nr. 92.444 van 29 november 2012; RvV nr. 92.661 van 30 november 2012; RvV nr. 92.863 van 4 december 2012; RvV nr. 96.671 van 7 februari 2013 en RvV nr. 96.919 van 12 februari 2013.

Het komt bovendien vreemd voor dat de arts-adviseur tot deze bevindingen komt, die niet verenigbaar zijn met wat er in de medische getuigschriften wordt geattesteerd, en dat zonder verzoeker noch maar gezien, laat staan aan het lichaam onderzocht te hebben.

Dat de arts-adviseur geen dergelijke conclusies kan maken, laat staan motiveren wanneer er geen onderzoek aan het lichaam gebeurd is.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037,17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094,17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651,18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de zorgvuldigheidsplicht iucto de motiveringsplicht.

De verwerende partij acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997,531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat het eerste en enig middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht de bestreden beslissing heeft genomen, waarin uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van de volgende elementen:

(...)

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie van verzoekende partij heeft geoordeeld dat het BIVR niet kon worden verlengd. De gemachtigde verwijst hierbij uitdrukkelijk naar het advies van de arts-adviseur dd. 07.06.2013, waarin door de arts-adviseur als volgt wordt geadviseerd:

(...)

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar medisch dossier door de arts-adviseur aan een uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de verblijfsmachtiging niet langer nodig is, gelet op het feit dat de stabilisatie van de gezondheidstoestand van verzoekende partij voldoende is en de noodzakelijke medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Verzoekende partij gaat ook niet in op deze concrete motieven van het advies, doch beperkt zich tot vage beschouwingen.

Het loutere feit dat verzoekende partij een medische attest heeft voorgelegd, waaruit verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden

gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Het is dus geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om op basis van voormeld advies dat werd verleend door de ambtenaar-geneesheer, te besluiten dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is.

Het louter gegeven dat verzoekende partij niet akkoord is met de beoordeling in de bestreden beslissing en het medisch advies, leidt vanzelfsprekend niet tot nietigheid van deze beslissing.

In haar concrete kritiek houdt verzoekende partij voor doordat het haar vreemd voorkomt dat de beslissing gemotiveerd wordt ten aanzien van het artikel 3 EVRM, terwijl verzoekende partij nochtans een aanvraag heeft gedaan overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij houdt dienaangaande voor dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet veel ruimer zou zijn opgevat dan artikel 3 EVRM.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij juridische grondslag mist.

De verwerende partij wijst erop dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten een "reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit" of een "reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling", zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat: "Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling (Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 9).

Eveneens blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw artikel 9ter in de vreemdelingenwet) dat: "Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35).

Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 5 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat "de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM." (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 85.).

De artikelen 9ter en 48/4 van de vreemdelingenwet vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 "inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming". De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen "subsidiaire bescherming, reëel risico op ernstige schade...", voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voormelde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De kritiek van verzoekende partij als zou art. 9ter Vreemdelingenwet op een andere wijze geïnterpreteerd worden dan bedoeld, doordat rekening wordt gehouden met de rechtspraak van het EHRM, kan dan ook geenszins worden aangenomen.

De verzoekende partij houdt verder voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een verkeerde beoordeling zou hebben gemaakt van de graad van ernst die door art. 9ter Vreemdelingenwet wordt vereist opdat een machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

Waar verzoekende partij verwijst naar het feit dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij herhaling heeft geoordeeld dat de rechtspraak van het EHRM te beperkend wordt geïnterpreteerd, laat verweerder gelden dat tegen verschillende van deze arresten cassatieberoep werd ingesteld. Met betrekking tot deze cassatieberoepen werd reeds een gunstig auditorsverslag verleend, waarin onder meer het volgende werd bevestigd:

In A/A 207.565/XTV-34.751 :

(...)

Verder ook nog A/A 207.550/XTV-34.749:

(...)

Of nog in A/A 207.565/XIV-34.751 :

(...)

De verzoekende partij haar beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Ook de kritiek van verzoekende partij als zou de arts-adviseur verzoekende partij aan een onderzoek aan het lichaam hebben moeten onderwerpen, mist elke juridische grondslag.

In de voorbereidende werken (Wetsontwerp tot wijziging van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Pari. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/1, p. 34-36) wordt betreffende de beoordeling door de arts-adviseur het volgende gesteld:

"De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht. Bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene - bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase - zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene. maar vaststaat dat de situatie, niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen. " (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de wettekst van art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en uit de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten:

- in zijn beoordeling / appreciatie van de medische elementen (waarbij de eed van Hippocrates geldt),
- in zijn beoordeling of hij aan de hand van de voorgelegde gegevens een advies kan verschaffen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hetgeen ook blijkt uit het gebruik van het begrip 'kan bijkomend advies inwinnen', 'indien hij dat noodzakelijk acht').

Het berust derhalve bij de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te beslissen of hij verzoekende partij al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek wil onderwerpen, doch in casu heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen.

Verzoekende partij beperkt zich desbetreffend ook tot loutere beweringen doch toont niet aan waarom een medisch onderzoek een ander licht werpt op de zaak.

"De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoeker bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eisen onderzoek een onderbouwd advies kan geven" (R.v.V. nr. 41 432 van 7 april 2010)

"Het feit dat de verzoekster heeft aangeboden om in te gaan op iedere contactname van de ambtenaar-geneesheer, impliceert zoals de verweerder terecht opmerkt niet dat de ambtenaar-geneesheer hierop moet ingaan. " (R.v.V. nr.91.381 dd. 19.11.2012) De arts-adviseur dient geenszins te motiveren omtrent het gegeven of hij het al of niet nodig acht om een bijkomend medisch onderzoek te organiseren.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met het medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd. Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij zich beperkt tot het uiten van algemene beschouwingen, zonder in concreto aan te tonen waar de beslissing volgens haar onredelijk zou zijn. Zij gaat zelfs niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing, doch beperkt zich tot de vage kritiek dat er geen medisch onderzoek is gebeurd en het besluit van de arts-adviseur anders is dan wat zij afleidt uit de door haar voorgelegde attesten, kritiek die niet kan worden aangenomen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissing werd geheel terecht genomen en ten genoegen van recht gemotiveerd.

In zoverre verzoekende partij aanvoert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding haar direct en persoonlijk om bijkomende inlichtingen had moeten vragen, laat verweerder gelden dat het uiteraard aan verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat zij de redelijke mogelijkheid heeft gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze voor te leggen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen." (R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, heeft beslist tot weigering van verlenging van het BIVR dat op basis van art. 9ter Vreemdelingenwet werd toegestaan.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 9ter en 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007).

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

3.3.2. Verzoekers voeren aan dat de verwerende partij de bestreden beslissing motiveert ten aanzien van artikel 3 van het EVRM terwijl de aanvraag werd gedaan in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij menen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet veel ruimer opgevat is dan artikel 3 van het EVRM en minder stringente woordwaarden omvat. Voor artikel 9ter van de vreemdelingenwet is een vergevorderd stadium van de ziekte niet vereist. Verzoekers menen dat de gegeven motivering een goede motivering is onder het regime van artikel 3 van het EVRM maar niet volstaat om een afwijzing van de aanvraag te motiveren overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat ruimer opgevat is.

Vervolgens wijzen verzoekers erop dat het vreemd voorkomt dat de ambtenaar-geneesheer tot deze bevindingen komt: deze bevindingen zijn niet verenigbaar met wat in de medische getuigschriften wordt geattesteerd en de ambtenaar-geneesheer heeft zoon D. niet gezien of medisch onderzocht.

3.3.3. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Reden(en):

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n. : We verwijzen hierbij naar het medisch verslag opgesteld door de arts-adviseur op 07.06.2013 (zie gesloten omslag in bijlage)

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De machtiging tot tijdelijk verblijf mag ook niet worden omgezet naar een machtiging tot onbeperkt verblijf op basis van artikel 13 gezien de feiten van openbare orde die betrokkene heeft gepleegd. Uit een controle van het strafregister blijkt dat betrokkene op 16/03/2009 tot 8 maanden gevangenis met 3 jaar uitstel veroordeeld werd wegens inbraak, en op 05/12/2006 tot 9 maanden gevangenis wegens valsheid in geschriften.

Betrokkene heeft met zijn gedrag de openbare orde geschaad en ter bescherming van de maatschappij kan hem en zijn gezin geen onbeperkt verblijf worden toegestaan."

Hieruit blijkt dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing is dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is, waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet voorbijgaand karakter heeft.

Wat deze verandering van omstandigheden betreft, wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 7 juni 2013 dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd en dat er deel van uitmaakt.

In dit advies van de arts-adviseur wordt het volgende gesteld over de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot de oorspronkelijke machtiging en de eventuele wijzigingen:

"Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 17-jarige jongen bronchiectasieën heeft met een ongekende oorzaak. Hij onderging hiervoor een lobectomie links inferior in 2008.

De betrokkene heeft nog af en toe nood aan antibiotica voor recidiverende luchtweginfecties. Bovendien krijgt hij kinesitherapie.

Voor het sinusprobleem onderging hij een adenectomie.

De huidige gezondheidstoestand van betrokkene is beter dan op het moment dat een tijdelijke verblijfsmachtiging werd verleend. Toen was er nog sprake van mucoviscidose. Dit werd inmiddels uitgesloten en de aandoening is bovendien gestabiliseerd. Er zijn in het dossier geen medische redenen te weerhouden waaruit we zouden kunnen afleiden dat deze toestand niet stabiel zou blijven.

Om de huidige toestand te behouden heeft betrokkene nood aan kinesitherapie, opvolging door een internist en een antibioticabehandeling indien nodig.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen."

Vervolgens wordt in dit advies nog ingegaan op de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Servië en wordt geconcludeerd dat het gebruikte antibioticum beschikbaar is in Servië, dat er pneumologen zijn en dat er kinesisten beschikbaar zijn.

Tevens wordt de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Servië onderzocht, waarbij dieper wordt ingegaan op de gezondheidszorg in Servië (systeem van verplichte ziekteverzekering, een gratis verzekering voor sociaal kwetsbare personen, recht op dringende medische zorgen voor terugkeerders die nog niet in regel zijn met de ziekteverzekering), op de sociale zekerheid aldaar en op het feit dat verzoekers als familieleden van zoon D. geen bewijs voorleggen van arbeidsongeschiktheid

en geen elementen aanbrengen die erop wijzen dat zij geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong.

Vervolgens wordt geconcludeerd:

“Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.”

Uit deze motieven van de bestreden beslissing en van het advies dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing, blijkt duidelijk dat gebruik gemaakt werd van de bewoordingen en terminologie gebruikt in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet immers in de mogelijkheid tot het aanvragen van een machtiging tot verblijf voor de vreemdeling die in België verblijft, die zijn identiteit aantoont en die *“op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Zowel uit de bestreden beslissing als uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat werd nagegaan of zoon D. nog steeds lijdt aan een aandoening die een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of nog steeds lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst. Dit zijn de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De conclusie is dat zoon D. hier niet aan lijdt gezien de benodigde behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

De omstandigheid dat hier in de bestreden beslissing aan wordt toegevoegd *“Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)”* doet geen afbreuk aan het feit dat de voorwaarden en vereisten van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 werden nagegaan.

Verzoekers kunnen dus niet worden gevolgd waar zij aanvoeren dat de verwerende partij de bestreden beslissing motiveert ten aanzien van artikel 3 van het EVRM en dat de motivering niet volstaat om een afwijzing van de aanvraag te motiveren overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat ruimer opgevat is.

Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing niet betwisten en het hoofdmotief dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is, waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft, volledig ongemoeid laten.

Door louter op te merken dat de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer niet verenigbaar zijn met wat in de medische getuigschriften wordt geattesteerd, doen zij geen afbreuk aan de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Waar verzoekers kritiek uiten op het feit dat de ambtenaar-geneesheer zoon D. niet heeft gezien of medisch onderzocht, dient te worden opgemerkt dat uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, de

vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Dit onderzoek of bijkomend advies is geenszins een verplichting. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing, waarbij het advies van de ambtenaar-geneesheer werd gevoegd en waarvan het advies deel uitmaakt, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer zich een mening kon vormen op grond van de stukken van het dossier, dit impliceert dat hij een onderzoek of bijkomend advies niet nodig achtte. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing, waarvan het advies van de ambtenaar-geneesheer deel uitmaakt, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op basis van de door verzoekers voorgelegde stukken en op basis van de stukken van het administratief dossier tot zijn oordeel is kunnen komen.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht kan in dit verband evenmin worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 700 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET